

Škofjeloški

PROSVETNI LIST

LETO I.

ŠTEV. 2

SEZONA 1952-53

GLEDALIŠČE

A. in V. Mrštik:

MARIŠA

Premiera decembra 1952

Alois in Vilem Mrštík

MARIŠA

Drama v petih dejanjih

Režiser: Polde Polenec

Scenograf: Franc Finžgar

Lízal, kmet	.	.	.	.	.	Lado Finžgar
Lizalka, njegova žena	.	.	.	.	.	Slavka Primožičeva
Mariša, njuna hči	.	.	.	.	.	Poldka Štigličeva
Rozala, dekla	.	.	.	.	.	Štefka Oblakova
Vavra, mlinar	.	.	.	.	.	Jelo Janežič
France, kmečki fant	.	.	.	.	.	Stane Porenta
Horačka, njegova mati	.	.	.	.	.	Anica Vebrova
Strouhalka, Marišina teta	.	.	.	.	.	Rozi Čarmanova
Strouhal, njen mož	.	.	.	.	.	Ivan Ogrinc
Marišina babica	.	.	.	.	.	Albina Časlova
Krčmar, Francetov varuh	.	.	.	.	.	Lovro Planina
Krčmarica	.	.	.	.	.	Ana Demšarjeva
Pavel, mesarski pomočnik	.	.	.	.	.	Franc Humer
Hrdlička, občinski sluga	.	.	.	.	.	Janko Trdina
Sodni sluga	.	.	.	.	.	Janez Bogataj
Francelj	.	.	.	.	.	Lovro Oblak
Buček	}	соседа	.	.	.	Franc Kovač
Vojtena	}	.	.	.	.	Micka Frankova
Rozsivalka	}	dninarice	.	.	.	Ivanka Simoničeva
Hrdličkova	}	.	.	.	.	Ivanka Oblakova
Krištof, dninar	.	.	.	.	.	Franc Prevodnik

Rekruti, godci, kmetje, množica, otroci

Kraj dogajanja: moravska vas. — Tretje dejanje se vrši dve leti po prvem.

Odrski mojster: Franc Kovač

Razsvetljava: Janko Trdina

Šepetalka: Anica Trdinova

Premiera decembra 1952

Vstopnice so v predprodaji od četrтка dalje med 18. in 19. uro pri gledališki blagajni v Kulturnem domu in eno uro pred predstavo.

Spremnje besede ob uprizoritvi „Mariše“

Ob odločitvi, da bom režiral češko dramo »Marišo«, mi je bilo postavljeno vprašanje, zakaj sem si izbral prav »Marišo«? Mislim, da bo odgovor zanimal vsakega gledalca in naj služi kot spremna beseda k uprizoritvi.

Prvi vzrok, da sem se odločil za to češkomoravsko kmečko dramo, je bil pač igralski kader. V Škofji Loki je nastal zaradi dolge gledališke tradicije širok krog ljubiteljev gledališča in skoraj prav tako širok je tudi krog igralcev, to se pravi ljudi, ki sebi primerno vlogo prav radi odigrajo na odru. Prav malokdaj sem namreč pri svojem amaterskem odrskem udejstvovanju naletel na ljudi, ki bi mi odrekli sodelovanje. Manjka pa kompaktnega kolektiva, ki bi bil zadosti zrel, da bi lahko nosil repertoar celega leta. Zato mora vsak režiser pač izbrati tako delo, za katero bo lahko dobil odgovarjajoče igralce, ki bodo disciplinirani in bodo zaupane jim vloge zmogli.

Drugič. Če hočemo, da ostane krog neprofesionalnih igralcev kolikor toliko v zvezi z odrom, ga moramo stalno zaposljevati. In prav žanr kmečke ljudske drame jih zaposli največ in jim je po svoji vsebini vedno najbližje dostopen. Kolikor poznam te vrste gledaliških del, se mi zdi »Mariša« ena najboljših, poleg tega pa je imela precejšen odmev tudi v slovenski dramski tvornosti. Vendar je po moči in dognanosti ne dosega nobeno naše delo te vrste, niti Finžgarjeva »Razvalina življenja«, ki je nastala prav pod vplivom »Mariše« in ki je brez dvoma naša najboljša drama iz kmečkega življenja.

Pisatelj brata Alois in Vilem Mrštik sta postavila svojo dramo v moravsko vas med trdo kmečko življenje, kjer vladata stara patriarhalnost in denar. Značaji v drami so slikani izredno jasno in vsak izmed glavnih junakov teži dosledno k svojemu cilju, ne oziraje se na posledice. Človek ima vtis, da je zašel med same gorenjske trme; vsakdo se zlomi, upogne se ne! Lizalka in Lizal hočeta bogatega ženina, vdovec Vavra petično in mlado nevesto, France pa hoče zadoščenje in maščevanje za storjeno krivico. Mariša stoji sredi me lomi svojega značaja, in dosledna. Upravičeno se bori za svobodo odločanja o svojem življenju in jasno protestira proti svoji okolici: Tako, dosegli ste, kar ste hoteli. Ali za to, kar se bo zgodilo kot posledica vašega zločina nad menoj, ste vi odgovorni! — Mariša ne lomi svojega značaja, kakor se to dogaja pri vseh naših Franckah, Majdah, Lenčkah itd. V razliko do značajev naših slovenskih ženskih literarnih likov, posebno Finžgarjevih, ki vsi težijo v vdanost in potrpljenje in s tem pomagajo širiti družbeno laž, se Mariša bori do zadnjega. Ko se ne more več boriti na zunaj, se bori na znotraj, v svojem srcu. Noče lagati, Vavri pove vso bridko resnico. Noče nazaj k očetu, ker noče polovične rešitve, ampak mu ponosno pove: »Sami ste to hoteli!

Za denar ste me prodali, torej ga mu dajte, — jaz pa ostanem, kjer sem.« Mariša zvesto čuva svoj lepi poštenu svet mladosti. Četudi gre preko zločina do same sebe, je resnicoljubna. Zastrupila sem ga, si misli, — čeprav bom živela v ječi, mi bo lažje, kakor v tej laži.

Nazadnje pa sem se z uprizoritvijo »Mariše« hotel oddolžiti štiglicevi Poldki, ki je gotovo eden najbolj resnih in discipliniranih članov gledališke sekcije. Pri oblikovanju Marišinega značaja ji želim mnogo uspeha.

Branko Berčič:

○ treh Marišah

PRVA je idealna Mariša.

Hči je prelepe moravske zemlje z razgibano pokrajinsko sliko. Holm se vrsti za holmom, breg se umika ravnini in se z njo zopet zlija, med njimi pa tečejo Morava, Svitava, Jihlava s čarom svojih prepevajočih gozdnatih obrežij. Tu so planote Češkomoravskega sredogorja, vzpetine moravskih Hribov pa grebeni Belih Karpatov, Beskidov in vrhovi orlovskih gorā. Svet je tu, kot da bi se nakopičila vsa lepota in se nenehno gibala v ritmu vedrega moravskega človeka.

Duševna očeta Mariši sta brata Moravana iz prve polovice šestdesetih let preteklega stoletja, sinova proletarske obrtniške družine vaškega čevljarja. Skupaj sta prebila mladost, družila ju je šolska pot, skupaj sta živela ter ustvarjala književna dela in oba zavzemata pomembni mesti v novejši češkoslovaški literaturi.

Starejši, Alois Mrštík, je učiteljeval po moravskih vaseh in mestih. Tu je spoznaval ljudi, njihove medsebojne odnose in navade ter jim postavljaj spomenike v svojih povestih in romanih. V svojih knjigah »Dobre duše«, »Leto na vasi«, »Slike s Tater« in drugih je odlično ujel karakter in značilne pojave slikovitih moravskih krajev. Bister opazovalec je in temperamenten pripovednik, ki vernó podaja realistične slike iz življenja in pehanja preprostega podeželskega ljudstva in ga zlasti zanimajo etnološke značilnosti. Ime Aloisa Mrštika je neločljivo povezano z moravskimi Slovaki, njegov talent se je tesno zrasel z ljudstvom.

Mlajši obeh, Vilem Mrštík, je bil nemirnejši duh od svojega brata. študiral je pravo, zanimalo pa ga je tudi slikarstvo. Burnejši in ostrejši temperament si je iskal sprostitve v dramah, leposlovni prozi, člankih in polemikah. Polnokrven, modern realist je, ki ga ne zanima samo domača moravska vas, ki ji je sicer posvetil dosti lepih del, ampak posega tudi drugam. Drama o zakonski nezvestobi »Gospa Urbanova«, prvi poizkus naturalistične dramatike pri Čehih, je polna vroče krvi in živalskih nagonov. Poln navdušenja nad lepotami Prage je roman »Santa Lucia«. Toda to lepoto gleda skozi oči bednega moravskega študenta in razgrinja pred bralcem psihologijo češke mladine in socialna vprašanja študentov in

Prizor iz prvega dejanja »Inšpektorja na obisku«. (Foto Blaznik)

srednješolcev. Popolno nasprotje tej tragediji nemirnih mladih ljudi je drugi njegov roman »Majska zagonetka«, ki je slavospev ljubezni in pomladi. Kakor njegov brat je tudi mlajši Mrštik ljubljeneц češkoslovaškega čitajočega občinstva, ki ga osvaja s sugestivno močjo briljantnega izraza in z močno barvitim stilom.

In kakšna je Mariša, hčerka vseh treh, moravske zemlje in bratov Moravanov? — Mlado, zdravo, lepo in nepokvarjeno dekle, ki ljubi svojega Franceta, sinu siromašne bajtarice. Toda stiskavemu bogatincu Lizalu ni po volji hčerina zveza s siromakom. Istega dne, ko odhaja France k vojakom, jo zabaranta s pohotnim vdovcem Vavro. Tu se začne Marišina tragedija, tragedija izbičanega srca mlade kmečke lepote. Njena vroča, neokužena in neračunajoča kri se kakor žival brezupno bori s sovražniki svoje sreče in s predsmrtno grozo v očeh odbija naskoke napadalcev, dokler ne omaga. Kot žena neljubečega moža, zapre svojo bol globoko v svoje srce in tiho vlači svoje trpljenje za sabo. Ne ječi in ne moleduje sočutja, v srcu pa se ji podzavestno poraja strašno maščevanje. Ko se France vrne in jo nagovarja naj pobegne z njim, noče sprejeti ponovne sramote na svoje ime. Toda ko preti nekdanjemu ljubimcu smrt od osovražnega moža, prikipi njena srčna borba do vrha. Takrat stopi iz nečloveške pasivnosti in slepo sledeč ukazom svoje determinizirane volje žrtvuje samo sebe, s tem da zastrupi svojega moža.

Taka je Mariša. Igra o njej je drama ljubezni južnomoravske vasi, ali kot pravi češki literarni zgodovinar dr. Arne Novak, »drama silne dramatične katarze, burnega sceničnega življenja, nasičenega s slovaškim koloritom, psihološko pa le malo svojstvena. V njej se jasno zrcali Mrštikov kult moravskega Slovaka, zemlje bleščečih barv in naglo izbruhajočih strasti, samobitne ljudske kulture in neugnane življenjske radosti«. Krstno predstavo je doživela na deskah praškega Narodnega divadla 9. maja 1894. Odtlej se je kot priljubljena narodna igra stalno obdržala na repertoarju čeških gledališč. Pri nas jo je prva uprizorila ljubljanska Drama v sezoni 1921/22. Pripravil jo je režiser Zvonimir Ragoz in je doživela 10 predstav. Ob njej je zapisal gledališki kritik Juš Kozak: »Bratov Mrštikov Mariša, zajeta iz češkega kmečkega življenja, je dobro zasnovana ljudska igra v najboljšem pomenu besede.« (LZ 1922, 382.)

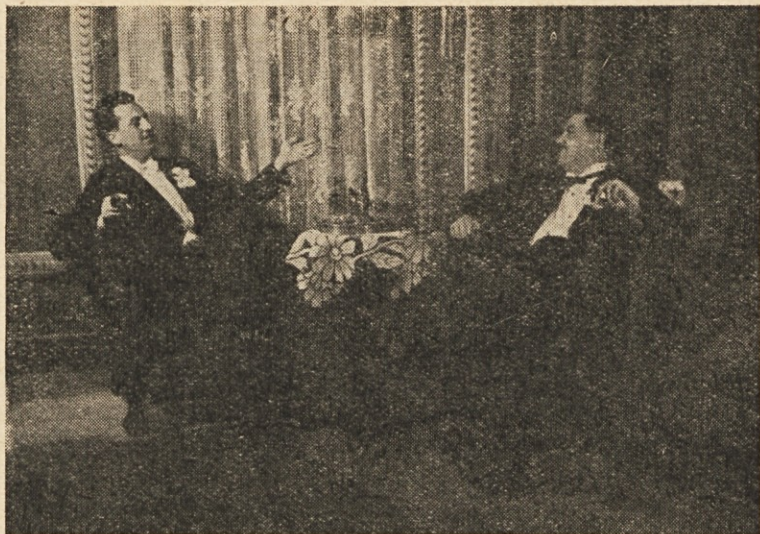
DRUGA je doslej najboljša oblikovalka idealnega Marišinega lika — slavna češka gledališka in filmska igralka Jirina Stepničkova.

Kdo od obiskovalcev filmskih predstav se ne spominja več lepih čeških naravnih filmov in ne pozna priljubljene Jirine! Stepničkova je bila najboljša igralka predvojnih čeških filmov, hkrati pa tudi močna gledališka umetnica. Najbolj so pri nas poznani njeni filmi »Mariša«, kjer je igrala naslovno vlogo in zaslužila sloves najboljša Mariše, dalje filmi »Znamenje ob potoku«, »Demon vabi« in »Šepetajo«, z njo v glavnih vlogah. Kot gledališka igralka se je Stepničkova predstavila Jugoslovanom v Zagrebu, kjer je leta 1939 gostovala.

V zadnjem času je odjeknila v svetovni kulturni javnosti vest o njeni mučniški smrti. Kakor mnogi drugi, tudi ona ni mogla več prenašati nesvobodnega življenja v današnji kominformistični Českoslovaški in je hotela pobegniti v Zapadno Nemčijo. Ko je skupaj s svojim možem in otrokom skušala prestopiti mejo proti Bavarski, so jo zajeli in vrgli v zapor. Mož in otrok sta se srečno prebila, ona pa je po hudem mučenju v zaporih od izčrpanosti umrla. Svojo življenjsko pot je združila z Marišino: padla je kot žrtev za življenje svojih ljubljenih.

TRETJA je naša Mariša. Vsi jo poznate: Poldka štigliceva!

Poldka je doma iz delavske družine in je rojena leta 1922 v škofji Loki. Tudi njena življenjska pot je vodila po končani osnovni šoli v tovarno. Š štirinajstimi leti je vstopila v bivšo Thalerjevo tkalnico in ostala tu do leta 1943, ko je odšla v partizane. Še isto leto pa je bila ujeta in odvedena v internacijo v Duisburg. Od tu je leta 1944 pobegnila in se do konca vojne skrivala pri znancih v Lienzu na Tirolskem. Po osvoboditvi je zopet vstopila v tekstilno tovarno, nekaj časa pa delala kot administratorica na KSS v škofji Loki. Sedaj je zaposlena v mestnem podjetju za izdelavo testenin.

»Inšpektor na obisku« — detajl iz 1. dejanja. (Foto Blaznik)

Že zgodaj so režiserji predvojnega sokolskega odra opazili njeno nagnjenost do igranja. Leta 1938 je nastopila kot služkinja v »Poslednjem možu« pod vodstvom režiserja Jožeta Avdiča v svoji prvi večji vlogi. Do vojne je nastopala še v »Ciganih«, »Desetem bratu«, »Divjem lovcu«, »Nedolžnem lahkoživcu«, »Vdovi Rošlinki« in »Vii Mali«. Pogosteje je začela nastopati po vojni, odkar velja za eno najboljših ženskih igralskih moči v Loki. Igrala je v najrazličnejših delih in vlogah. Med njimi so »Razvalina življenja«, »Deseti brat«, »Gospa ministrica«, »Hlapci«, »Na dnu«, »Morala gospe Dulske«, »Novi dom«, »Dve nevesti«, »Milijon težav«, »žene na Niskavouriju«, »Zaradi stanovanja« in še katero delo. Največje uspehe je dosegla kot Rozka v »Svetu brez sovraštva«, kot Kati in Mami v »Pesmi s ceste«, kot Marija Mihajlovna v »Izpitu za življenje«, kot Zina v »Tujem detetu«, kot Nora v »Dveh bregovih«, kot Ana Renata v »Visoški kroniki« in kot Melita v »Planinski roži«.

Poleg igranja se je lotila tudi režije. Kot svoje krstno delo je ob pomoči režiserja Poldeta Polenca pripravila v sezoni 1948/49 »Dedka Mraza« in ob nasvetih starejših režiserjev nadaljevala s »Cigani«, »Sneguljčico« in »Rokovnjači«. Vsako prevzeto nalogo je vedno vestno izpolnila. Nekaj časa je bila tudi tajnica odbora SKUD Tone Šifrer in večkrat tajnica gledališke sekcije. — V njenem nadaljnjem delovanju na odrskih deskah ji želimo še mnogo uspehov!

Predzgodovina škofjeloških pasijonskih iger

(Doneski k gledališki zgodovini škofje Loke.)

Nadaljevanje

Protestantska pridigarja Knafla in Dalmatina so izgnali. Dalmatina so dve leti nato l. 1587 ujeli, kar je naznanil na gradu strel, ga pretepli, najbrž tudi mučili in ga poslali kot krivoverca v Videm. Zadnje meščane je pokoril 16 let kasneje, 27. februarja 1601, ljubljanski škof Tomaž Hren. Prišel je s komisijo na grad in tu se je moralo zadnjih 10 loških veljakov pod pritiskom kazni ali izselitve odpovedati protestantizmu. Kot znak spreobrnjenja so drugi dan javno na trgu sežgali protestantske knjige.

Iz teh grobih podatkov vidimo, da je imela protireformacija z loškimi meščani precej opraviti. Nasprotno pa so se med kmeti ohranili kot ostanki protestantizma samo neke vrste bičarji in skakavci, ki so ščuvali k uporu in neplačevanju davkov (Pokorn, Poročilo oskrbnika pl. Sigendorfa z dne 30. okt. 1584). Drži torej Kardeljeva trditev (Sperans, Razvoj slovenskega narodnostnega vprašanja), da si je kmet želel le izpod tlačanskih bremen, katerih pa mu ni hotel olajšati ne katoliški ne protestantski gospod. Zato protireformacija pri kmetu ni naletela na večji odpor.

Zakaj sem se toliko zadržal pri opisovanju te burne loške dobe? — Vsakdo, ki bo prebiral zgodovino Loke in ki bo mislil dialektično, bo spoznal, da je tu treba iskati izvor škofjeloškega pasijona. Kakor je »kapucinska« (narodni ples, o katerem bom poročal pozneje) ljudski posmeh katoliškemu celibatu ali obratno Lutru in njegovi Katrci, kakor živita v ljudskem izročilu, tako je pasijon prvotno sredstvo cerkve, da pomiri in priklene nase po reformaciji razgibano preprosto ljudstvo ter da zastraši neverne meščane s poslednjo sodbo (smrt v sprevodu in grešna duša v oblasti grehov).

Poglejmo še v čas neposredno pred nastankom loškega pasijona. V drugi polovici 17. stoletja, od leta 1660 do 1670, so bile ustanovljene za poživitev prave pobožnosti v Loki tri bratovščine: Bratovščina Sv. Rešnjega telesa, Rožnenska bratovščina in Bratovščina Matere božje v Crngrobu. V cerkvah so postavili v Loki l. 1634, v Crngrobu l. 1649, na farji v Stari Loki l. 1676 nove orglje. V tem času postavijo tudi več novih oltarjev. V nekeñ pomenu so te novosti gotovo znak procvita trgovine, ki se je osvobajala fevdalnih vezi. Možno in zelo verjetno je, da so bile te novosti plačane iz glob, ki so jih morali odšteti protestanti, da so se odkupili. Vse te novosti pa je cerkev gotovo praznovala s procesijami in slavnostmi in s tem privabljala nove vernike. Nastali so novi cehi, čevlarski, pekovski, kovaški. Leta 1627 so sezidali tudi šolo, malo hišo pod velbom. Pouk je bil seveda v nemščini. Vse prebivalstvo je bilo po prestanih hudih letih razbičano od vraž in praznoverja. Tako beležijo sodni zapiski iz let 1635 do 1639 cerkvene rope, razne vraže, kraje hostij, ki so jih razne ženske prodajale Judom. Leta 1652 je bila svečano sežgana zadnja čarovnica Katarina Plavšnik. Akti iz te dobe zaznamujejo tudi izgon in izpostavitve Pankracija Tajne zaradi nemorale (Pokorn, o. d.).

Iz drugega dejanja škofjeloške uprizoritve Priestleyevega

»Inšpektorja na obisku«. (Foto Blaznik)

Leta 1644 so se naselili v Kranju kapucini. Pri tem moramo omeniti zelo važno zgodovinsko dejstvo, ki je igralo pomembno vlogo. Loka in vsa Gorenjska je spadala pod cerkveno oblast oglejskega patriarha. Na tem ozemlju so se križali interesi nemških škofov in Ogleja. Tako so kapucini morali dobiti dovoljenje za naselitev od oglejskega patriarhata in so prihajali v naše kraje tudi iz Italije. (Zontar, Zgodovina mesta Kranja). Težnjo po slovenščini, ki so jo uporabljali kapucini za stik s podeželjem proti nemški duhovščini lahko razumemo prav iz križanja teh interesnih sfer. Še predno so se kapucini v Loko naselili, so bili v teh krajih zaradi svoje ljudskosti priljubljeni pridigarji in spovedniki. Že leta 1747 jim je zapustil Ločan Sebastijan Lukančič zemljišče in hišo na Pungartu in v začetku 16. stoletja, leta 1705, so prišli po hudih pravdah s klarisinjami, ki so imele to zemljišče v najemu, kapucini v Loko. Kmalu zatem, že leta 1707, so si tudi dogradili samostan. Pozdravni govor je imel v imenu škofa sam loški glavar. Med kapucini je bil tudi domačin pater Korbinijan. S številnimi patri iz vrst preprostega domačega ljudstva in ker so obvladali domačo govorico, so si kapucini kot ljudska veja katoliškega klera osvojili množice.

(Konec prihodnjič.)

Nekaj o knjižnici . . .

Šesto leto poteka odkar je bila v škofji Loki po vojni obnovljena ljudska knjižnica. Teh šest let pomeni za knjižničarje dobo neomahljivega trdega dela, da so iz tistih borih par sto knjig, ki so srečno preživele leta okupatorjevega zatiranja slovenske kulture, zopet uredili in pripravili branja željnemu loškemu občinstvu knjižno zbirko, ki po številu knjig še zelo malo zastaja za predvojno kapaciteto vseh ljudskih knjižnic v mestu, po obsegu svojega dela pa jih že presega.

Knjižni fond se je vsa leta marljivo dopolnjeval z vsemi po vojni izišlimi novitetami in z manjkajočimi knjigami predvojnih izdaj. Pravtako kot število knjig pa se je neprestano dvigalo tudi število članstva ter krog izposojevalcev in bralcev. Tako je koncem letošnjega oktobra knjižnica razpolagala z 4.510 inventariziranimi knjigami in imela vpisanih 1.093 članov.

Obisk v knjižnici se vsako leto neprestano dviga. Med poslovnim letom je v jesenskih, zimskih in spomladanskih mesecih večji, poleti pa manjši. Tako je bila po statističnih podatkih, ki so bili zbrani za zadnji društveni občni zbor, vsa knjižna zaloge v tri četrt leta trikrat v celoti izposojena in je vsak vpisani član petkrat obiskal knjižnico. Samo če pogledamo statistiko za III. tromesečje tekočega leta, ki obsega sicer dva za branje mrtva meseca, julij in avgust, vidimo številke, ki potrjujejo gornje navedbe. Knjižnico je obiskalo 1345 ljudi in si izposodilo 3818 knjig. To so številke, ki so sicer za polovico manjše od rezultatov I. tromesečja, hkrati pa visoko presega-

jo število obiskovalcev in izposojenih knjig katerega koli leta v istem obdobju in dosegajo promet, ki je bil pred nekaj leti izkazan na višku bralne sezone. In ti rezultati, čim se bližamo zimi, vedno bolj rastejo. Samo iz septembra v oktober se je dvignil obisk od 465 na 584 ljudi in izposođve od 1293 na 1481 knjig. Pri tem pa se vpisujejo novi in novi člani; samo oktober jih je prinesel enaintrideset.

Izbira čtiva je v taki knjižnici kot je loška mestna knjižnica seveda odvisna od njene zaloge, zaloge pa zavisi od možnosti dopolnjevanja, se pravi, od finančnih virov.

V tekočem letu so bila knjižnična finančna sredstva kaj pičla. Toliko, da je bilo mogoče kupovati novizišle knjige, toda v enem samem izvodu, kar je za knjižnico s takim delokrogom kot je loška, izključno premalo. Toda drugače ni bilo mogoče. Sredstva za nakupovanje novitet je predstavljal samo oni denarni fond, ki se je nabiral od izposojevalnine, a je na žalost zelo nizek. Odpadlo je vsako dopolnjevanje zbirk z antikvarnimi knjigami. Popolnoma bi bilo knjižnici tudi onemogočeno popraviljanje poškodovanih starih knjig, če ji ne bi mestni občinski ljudski odbor odobril v svojem proračunu prav za prevezavo 40.000.— din. Polovica zneska je že izrabljena, z ostankom pa bodo kriti stroški za drugo skupino popravljenih knjig, ki bo gotova v prihodnjih dnevih. Ker je preostala proračunska dotacija edini knjižnični finančni vir za kritje knjigoveskikh stroškov, je popolnoma nesprejemljivo vsakršno črtanje kredita, o katerem je bilo govora. Sploh je edina rešitev na-

dalnjega dela knjižnice ne samo pri nas temveč v vsej Sloveniji v ukrepih, ki jih predvideva predlog Zakona o ljudskih in osrednjih ljudskih knjižnicah, po katerem so poleg ostalega odbori ljudske oblasti dolžni zagotoviti knjižnicam primerna finančna sredstva.

Zaradi pomembnega dela, ki ga opravlja loška ljudska knjižnica na polju masovnega ljudskega samoizobraževanja, bi oblastni organi, podjetja, organizacije in posamezniki ne smeli kazati mlačnosti v zanimanju za svojo centralno kulturno ustanovo, marveč ji povsod in rade volje priskočiti na pomoč.

B.

Svoboda na Trati . . .

Kmalu po trboveljskem zletu »Svobod« je bil kot eden od članov v nepretrgani verigi ustanavljačih se novih delavskih kulturno umetniških društev tudi na Trati občni zbor »Svobode«. Pobudo za ustanovitev je dala partijska organizacija v predilnici.

Društvo si je zadalo nalogo, zbrati v novi enoti prosvetnega dela vse delavstvo, ki je zaposleno v traških podjetjih in ki stanuje po naseljih v neposredni bližini ter vse ostalo prebivalstvo teh vasi. Združilo bo v pravilno in načrtno delo vse različne kulturne in fizikulturene aktivne po podjetjih, ki so tu in tam kampanjsko zaživel in zopet zamrli. V ta namen je bila izvedena akcija za nabiranje članstva. V »Svobodo« je vpisanih že 280 članov. Ti so se prijavili za delo v dramski, folklorni, pevski, glasbeni, šahovski, telovadni, nogometni, namiznoteniški, smučarski in odbojkaški sekciji. Dvorano je dala na razpologo predilnica, vendar bo moral na obnem

zboru izvoljeni odbor najti prostor za vse najrazličnejše panoge obetajočega se udejstvovanja in ga tudi primerno opremiti. Za to bo »Svoboda« potrebovala precej finančnih sredstev in materialne pomoči, katero ji bodo lahko nudila močna traška industrijska podjetja.

Prva »Svoboda« v območju našega mesta bo šla po stopinjah borbenih tradicij proletarskega prosvetnega dela kot so ga vodile »Svobode« že pred vojno. V kulturnem razvoju škofjeloške okolice bo igrala pionirsko a važno vlogo.

GLEDALIŠČE PRIPRAVLJA . . .

Prihodnja novost, s katero bo gledališka sekcija SKUD »Tone šifrer« presenetila škofjeloško občinstvo, bo komedija vedrega pogleda na življenje in svet »Življenje je lepo«. Spisal jo je Francoz Marcel Achard. Delo bo pripravil režiser France Košca.

Novoletno darilo mladim in starim bo ponovitev lani dobro uspele Golijeve »Sneguljčice« v režiji Poldkeštigličeve.

OBJAVA

Vse obiskovalce knjižnice obveščamo, da smo spremenili delovni čas. Knjižnica je odprta:

ob delavnikih od 17. do 19. ure
ob nedeljah od 9. do 11. ure
(ob sobotah zaprto).

Posegajte po naši zalogi slovenskih romanov, povesti, mladinskih, poljudno znanstvenih in političnih knjig. Izposojamo tudi dela v srbohrvaškem in nemškem jeziku.

Vsaj en član vsake družine v škofji Loki mora biti med obiskovalci ljudske knjižnice!

Ali že veste?

**Trgovsko podjetje
na veliko in malo**

„Loka“

nudi potrošnikom vsakovrstno

**špecerijo, manufakturo, galanterijo
železnino, barve, lake, cement
steklo, porcelan
usnje, čevljiarske in gumarske izdelke
leseno in lončeno robo**

Trgovine: **Škofja Loka, Stara Loka, Stari dvor, Žiri**

Ustanovam, obrtnim in industrijskim podjetjem dajemo popuste! —
Posameznikom odobrimo potrošniški kredit in 40/0 popusta pri
nekaterih kmetijskih artiklih!

Kvalitetna izbira!

Prepričajte se!

Z geslom: „USPEH — JE NAŠ PONOS!“ se priporočmo

S svežim mesom vseh vrst in
kvalitetnimi mesnimi izdelki
so v Škofji Loki najbolj založene
naše poslovalnice

Mesarsko podjetje OZZ Kranj

sedež Škofja Loka

Konkurenčne cene!

Odkupujemo tudi živino!